Старий маестро з добрими руками,
котрий гуманно причинив балкон, —
на весь квартал з вікна його роками
лунає писк майбутніх примадонн.

Сольфеджіо, сольфеджіо!.. Октави...
колоратура... опера... вокал...
Взискуйте слуху, слуху, а не слави!
Нічого, звик. Усе життя звикав.

Вони приходять, гарні і негарні.
До ваших послуг. Мріяла давно.
Талант... мистецтво... Боже, є книгарні,
театри, спорт, ну, зрештою, кіно!

Усі пищать. Усі вони сопрано.
Усі співати хочуть Баттерфляй.
Він каже:
— Згодом. Зараз іще рано. —
А верещать — хоч вуха затуляй.

Він каже:
— Потім. Це ще перші кроки. —
Він за урок чорніє, як земля.

Нічого. Справно платять за уроки.
Він репетитор. Репетуйте. Ля!

На сто одна. Це, зрештою, природно.
О Маргарита кольору бордо.
Натхнення? Що ви? Зараз це не модно.
Цікаво, як співала Віардо?

Що ви сказали? "Тоска"? Тоська. Так, Пуччіні.
Аїда? Ні. Безсоння. Люмінал.
Вам не дано. Пояснювать? Причини?!
В кордебалет. В кафе. У персонал!!!

Десь люди, певно, затикають вуха.
Ну, так, звичайно, грюкнуло вікно.
О Боже мій, ні голосу, ні слуху...
Ля, ля! Не сі, а ля!.. А, все одно.